

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

★

WAARNEMINGEN BIJ 150 GEVALLEN VAN KLIERKOORTS

Volgens het artikel van coll. J. E. MINKENHOF, dit *Tijdschrift*, 31 Mei 1941, zou ik van meening zijn, dat men kenmerkende gevallen van klierkoorts geen klierkoorts mag noemen, indien de reactie van PAUL en BUNNELL negatief is. Deze meening is echter in het door mij geschreven *Geneeskundige Blad* niet te vinden. In een voetnoot wordt zelfs als voorbeeld van een negatieve reactie bij infectieuze mononucleose de ziektegeschiedenis medegedeeld van een, na de voltooiing van het *Geneeskundige Blad*, waargenomen patiënt, waarbij de reactie van PAUL en BUNNELL negatief bleek te zijn en deze reactie de klinische diagnose niet kon bevestigen. Wel werden eenige gevallen met een klinisch twijfelachtig beeld van infectieuze mononucleose, een twijfelachtig bloedbeeld en titers van de reactie van PAUL en BUNNELL van 1 : 64 — 1 : 128 niet als infectieuze mononucleose beschouwd, hoewel toegegeven moet worden, dat men hierover van meening zou kunnen verschillen.

Leiden, 2 Juni 1941

W. J. BRUINS SLOT

BLOEDGROEPEN EN VADERSCHAP

Naar aanleiding van het artikel over dit onderwerp in no. 14 van dit *Tijdschrift* ontving ik, vooral van juridische zijde, verschillende opmerkingen. Ter beantwoording hiervan nog het volgende, als aanvulling op het genoemde artikel.

Meer gevallen in de Nederlandsche jurisprudentie dan welke ik noemde, komen er blijkbaar niet voor. Ik verzocht allen presidenten der Arrondissementsrechtbanken en Gerechtshoven en nog een aantal andere juristen om inlichtingen; van een 15-tal ontving ik antwoord, echter met negatief resultaat. Ook aan VAN DER SPEK 1) zijn geen andere gevallen bekend.

Tot een *positieve* aanwijzing kan men alleen indirect komen, wanneer in een bepaald geval alle mannen, met wie de moeder gemeenschap heeft gehad, *met absolute zekerheid* bekend zijn. Blijken ze allen op één na door het bloedgroeponderzoek te kunnen worden uitgesloten, dan moet die éne de vader zijn. Verder kan men in enkele gevallen komen tot een „positieve” uitkomst van ± 95 pCt., wanneer namelijk man en kind behooren tot groep B en de vrouw tot O of A. Dit berust op het vrij zeldzame voorkomen van groep B en op het feit, dat veel B mannen heterozygoot zijn en vaak B niet op de kinderen overdragen (zie OTTENSOOSER 2)). Daar in ons *Burgerlijk Wetboek* de zinsnede voorkomt: „indien de rechter in gemoede overtuigd is, dat de verweerder niet is de vader van het kind . . . , hij is vrij te spreken”, kan bij een constellatie als hier genoemd, dit cijfer van belang zijn! (Over beschouwingen over onze rechtspraak zie ook VAN DER SPEK l.c.)

Wanneer de moeder overleden is, kan men soms toch nog resultaat hebben: een O-vader kan geen AB-kind verwekt hebben en omgekeerd een AB-vader geen O-kind. Eveneens sluiten M en N elkaar uit. Verder kan men soms door onderzoek van de ouders der moeder den man als vader uitsluiten, bij voorbeeld het kind is B, de man A of O, de B-eigenschap zou dan van de moeder overgeërfd kunnen zijn. Hebben de ouders der moeder echter niet de B-groep, dan is dit onmogelijk en kan de man niet de vader zijn. Is het kind MN, de man M, dan kan hij de vader zijn; zijn de ouders der moeder beide M, dan moet de moeder ook tot M behooren en moet de N van het kind van een N- of MN-vader geërfd zijn. Een gelijksoortige situatie heeft men als de man N is, de ouders der moeder N, dus de moeder ook N, zoodat de M van het kind van een M- of MN-vader geërfd moet zijn.

1) VAN DER SPEK, *Bloedgroepen en haar beteekenis voor de praktijk 1941*.

2) OTTENSOOSER, *Schweiz. med. Wochenschr.* 1939, blz. 703.